

Aplaudiments

written by Ferran Planell | 8 de juny de 2023

El 18 de març a la tarda vaig anar a veure la Passió d'Olesa. Era el primer cop que hi assistia i he d'admetre que la por em neguitejava. Durant el matí i el migdia no vaig parar de prendre cafès. El meu ateisme agnòstic em feia patir. Davant d'una representació d'aquella durada i d'inequívoc contingut religiós, les probabilitats que m'acabés adormit a la butaca eren considerablement altes. Però, renoi, anava ben errat, perquè l'espectacle em va fascinar. Que-bé-que-ho-fan. Un deu, sí senyor. L'any vinent hi tornaré. Tan sols em va decebre el final. Va ser just quan es va tancar el teló i arrencaren els aplaudiments. Quan m'anava a posar dempeus per aplaudir encara més fort, el teló no es va tornar a obrir. Els actors, o participants –que ells diuen que no són professionals, però no els hi tenen res a envejar– no van sortir a saludar. M'havia agradat tant que no poder correspondre'ls una llarga estona aplaudint efusivament a peu dret em va frustrar.

En els espectacles, l'ovació i els aplaudiments són el que és la propina en un restaurant. I no em refereixo a la propina a l'americana –que és aquella pretesament obligatòria–, sinó a la donada amb el cor, la que no ens costa de deixar, perquè realment ens hem sentit especialment ben atesos i així volem demostrar el nostre reconeixement i agraïment.

Ara no entraré a dilucidar per què després d'un bon àpat no ens posem drets al mig del restaurant per aplaudir al cambrer o perquè al teatre no llencem bitllets a l'escenari, això ho deixaré per un altre moment i acceptaré el que estipula la tradició.

Continuaré extrapolant i després de saltar-me els taxistes, els perruquers, els lliuradors de menjar a domicili i els porters i grums d'hotel, aniré directament a aquells professionals, que per fer-ho bé, precisament no haurien de

ser-ho –de professionals. Sí, m'estic referint als polítics.

Dir que per a ells la propina és el nostre vot seria massa agosarat, perquè votar és quelcom molt seriós i transcendental. Però, sí que m'atreviré a dir que l'abstenció és una mena "d'antipropina". I pel que acabem de veure no fa gaires dies, l'espectacle que ens ofereixen és desastrós, decebedor, pobre, deslluït, mediocre i fins i tot avorrit.

Està clar que en aquestes eleccions, no hi ha hagut aplaudiments.